

Publicerad 2010-01-20 20:41 av Poson

Skreven som ett sätt att bearbeta sorgen och saknaden efter en spceiell person. Men också skriven med hoppet om att en gång åter få mötas.

Och så kom juni

Och så kom juni; med värmen, lukterna, ljuset och de stilla kvällarna och de ljumma nätterna, då alla förväntas må bra – alla förväntas njuta.

Var kommer den förväntan ifrån, vem har sagt att det måste vara så? Vem har bestämt att när vindarna är varma ska man känna lycka? Någon som aldrig brottats med sorg kanske? Någon som inte förlorat nästan allt?

Och så regnet; det stilla, varma sommarregnet som jag förut hade älskat och kunnat njuta av. Nu syntes regndropparna så kalla och de föll så brutalt mot marken och de verkade aldrig vilja sluta.

När försommarnatten inväntade gryningen så släppte hon allt och gick vidare, inget farväl, inget hejdå, inga tårar, inga kramar, inget sköt om dig och inget tack för alla år som vi haft tillsammans ... ingenting, ingenting alls. Inte någonting.

Medan jag sov hände det. Kanske var det bäst så, nu minns jag henne i alla fall som levande.

Och så tror och hoppas jag att en gång åter få se henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Poson med Poeter.se id #32007 innehar upphovsrätten